

Bilag til f. t. l. vedr. offentlig forsorg.

Gældende lov.

som fordrer refusion, henhører, for de i § 16, stk. 1, 2. punktum, nævnte kommuners vedkommende dog af socialministeren.

Stk. 3. Ethvert tvivlsspørgsmål om, hvorvidt en understøttelse, der påtænkes ydet, eller som er ydet, kan anses for lovlig eller nødvendig, og om de beregnede eller anvendte omkostninger kan anses for passende, afgøres af amtmanden, eventuelt socialministeren, i overensstemmelse med de i § 16 fastsatte regler.

§ 103. Af den hjælp, som kan være genstand for refusion, yder statskassen ud over refusionen i henhold til §§ 70 og 71:

1) $\frac{3}{10}$ af de udgifter, som i henhold til § 111, nr. 1-3, er genstand for mellemkommunal refusion (heri indbefattet kommunernes egen andel af disse udgifter),

2) $\frac{8}{10}$ af udgifterne i henhold til §§ 53, 54, 55, 56, stk. 1, og 73,

3) fuld refusion af:

a. udgifter til personer, der forsørges her i landet efter § 21, stk. 2, samt udgifter i medfør af § 23,

b. udgifter til børnebidrag m. v. i henhold til afsnit IV,

c. udgifter efter § 57,

d. udgifter i henhold til § 7, stk. 3, i det omfang, de ikke dækkes af den i medfør af § 11 fastsatte takst for opholdet.

Stk. 2. (Ophævet ved lov nr. 116 af 15. april 1964).

Stk. 3. Endvidere refunderer staten — bortset fra behandling på sygehuse og tuberkulosestationer efter den derom gældende lovgivning — udgifterne til:

1) personer, der som lidende af venerisk sygdom tages under kur for offentlig regning efter de særlige regler herom, og

2) personer, der er taget under offentlig eller vederlagsfri behandling efter den særlige lovgivning om epidemisk eller smitsom sygdom, derunder lov om foranstaltninger til tuberkulosens bekæmpelse. Herfra undtages udgifter til behandling af fnat, der refunderes efter § 111.

Stk. 4. Endelig kan socialministeren efter indstilling fra vedkommende amt bestemme, at der til kommuner, der kan godtgøre at have haft særlig store udgifter til forsørgelse

Lovforslaget.

11. § 103 ophæves.